

Sygn. akt **II AKa 164/14**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Janusz Jaromin
Sędziowie:	SA Bogumiła Metecka-Draus SA Stanisław Kucharczyk (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jorella Atraszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Barbary Rzuchowskiej

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2014 r. sprawy

J. H.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwe niesłuszne tymczasowe aresztowanie

z powodu apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 2 czerwca 2014 r., sygn. akt III Ko 154/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację pełnomocnika wnioskodawcy za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. D. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem i 60/100) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. koszty postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 164/14

UZASADNIENIE

Wnioskodawca J. H., po ostatecznym doprecyzowaniu żądania, domagał się 66 000 zł tytułem zadośćuczynienia za niewątpliwe niesłuszne tymczasowe aresztowanie w sprawie V K 68/07 w okresie od 14.08.2005r. do dnia 15.03.2006r.. Wcześniej domagał się także odszkodowania w kwocie 20 000 zł, z tym że w tym zakresie cofnął wnioski.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 2 czerwca 2014r. w sprawie III Ko 154/13 oddalił wniosek w zakresie zadośćuczynienia i umorzył postępowanie co do odszkodowania.

Z wyrokiem nie zgodził się pełnomocnik wnioskodawcy i zaskarżył orzeczenie w części, co do pkt 1 zarzucając mu naruszenie art. 551§4 kpk (uwaga SA - raczej 552§4 – oczywista omyłka skarżącego przy przywoływaniu nr art.) poprzez uznanie, iż samo stosowanie środka zapobiegawczego w postaci aresztu tymczasowego, w sytuacji późniejszego wydania wyroku skazującego, wyklucza możliwość uznania takiego środka za niewątpliwie niesłusznego. Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 437§2 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie wniosku w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelację pełnomocnika wnioskodawcy należało uznać za oczywiście bezzasadną.

Całkowicie niezasadnym, w świetle motywów wyroku Sądu Okręgowego, jest zastrzeżenie, iż podstawą oddalenia wniosku co do zadośćuczynienia było uznanie przez Sąd I instancji, iż wydanie wyroku skazującego wyklucza możliwość uznania stosowanego w sprawie tymczasowego aresztowania jako niewątpliwie niesłusznego. Całość i wymowa rozważań Sądu Okręgowego jest klarowna, a co dobitnie Sąd I instancji wyraził w przedostatnim akapicie uzasadnienia (s. 11 k. 399 akt) i nie pozostawia jakichkolwiek wątpliwości co do tego, iż Sąd Okręgowy uznał, że stosowanie tymczasowego aresztowania było wynikiem, i to wyłącznym, niewłaściwych, zawinionych zachowań J. H. polegających min. na niezgodnej z prawem aktywności podejrzanego polegającej na złamaniu zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej, skutkującej dokonaniem przestępstw na jej szkodę i utrzymywaniem przez to stałej obawy wpływania na nią jako na osobowe źródło dowodowe, a i co można dodać obawy popełnienia kolejnych przestępstw na jej szkodę oraz szkodliwej bierności polegającej na braku współpracy w trakcie obserwacji psychiatrycznej. Wobec powyższego chybiona jest argumentacja skarżącego o tym, iż Sąd I instancji bezzasadnie przyjął w wyroku kontrolowanym obecnie, iż zadośćuczynienie za niesłusne tymczasowe aresztowanie nie przysługuje w przypadku zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania na poczet kar orzeczonych wobec skazanego w tej lub innej sprawie i w sytuacji, kiedy wobec oskarżonego ostatecznie zapadł wyrok skazujący. Dalej skarżący pisząc tak popada w niekonsekwencję, co do przytaczania powodów oddalenia wniosku, a i nie trafia z zarzutem i argumentacją w istotę motywacji rozstrzygnięcia.

Nie do końca trafne są ogólne spostrzeżenia skarżącego, iż szkodą będzie już sam fakt tymczasowego aresztowania, bez względu na związane z nim konsekwencje oraz ewentualne zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania na poczet kary łącznej, jak też i stwierdzenie, iż samo skazanie na karę bezwzględną pozbawienia wolności czy z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie ma znaczenia dla przyjęcia niewątpliwie niesłuszności.

Podkreślić należy, i co już wielokrotnie akcentował Sąd Apelacyjny w dwóch wcześniejszych orzeczeniach wydanych w tej sprawie, a i w innych (zob. np. wyrok SA z 19.11.2009r. II Ka 120/09 KZS 2011/4/62, Prok.iPr.wkl.2011/9/42), iż chociaż co prawda odpowiedzialność Skarbu Państwa za niesłusne tymczasowe aresztowanie oparta jest na zasadzie ryzyka, jednakże niesłusność tymczasowego aresztowania musi mieć charakter niewątpliwy. To całokształt okoliczności ustalonych w konkretnej sprawie rozstrzyga czy tymczasowe aresztowanie, niesłusne z punktu widzenia wyniku postępowania (uniewinnienie, umorzenie postępowania, odstąpienie od wykonania kary, skazanie na niższą karę pozbawienia wolności niż okres tymczasowego aresztowania, karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, karę innego rodzaju), należy uznać za niewątpliwie niesłuszne. Jak stwierdził to SA w Szczecinie przywołanym wyroku, a i wielokrotnie podkreślał w uzasadnieniach wyroków w niniejszej sprawie, a mianowicie, iż pomimo nawet stwierdzenia, że tymczasowe aresztowanie, z punktu widzenia ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie, było niesłuszne, to jednak ustalenie zawinionego zachowania wnioskodawcy pozwalającego postawić mu zarzut spowodowania niekorzystnego dla siebie orzeczenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania, stanowi przesłankę egzoneracyjną, wywiedzioną „a contrario” z unormowania art. 552§4 kpk, pozwalającą na stwierdzenie, iż Skarb Państwa w takim przypadku nie ponosi odpowiedzialności, gdyż owo tymczasowe aresztowanie w takim układzie procesowym nie może być uznane za niewątpliwie niesłuszne, a trzeba potraktować je za słusne, co, biorąc pod uwagę realia tej sprawy, przekonująco wykazał to Sąd I instancji w odniesieniu do aresztu stosowanego wobec J. H.. Dodać w tym miejscu należy, iż nawet uniewinnienie czy umorzenie postępowania nie oznacza zaistnienia z mocy prawa i niejako automatycznie przesłanek do odpowiedzialności odszkodowawczej. Odszkodowanie służy tylko

wtedy, gdy w świetle realiów sprawy nie ma wątpliwości, że tymczasowe aresztowanie nie powinno nastąpić lub nie powinno trwać tak długo, jak w rzeczywistości trwało (zob. pod. T. Grzegorzczak, w: Komentarz do art. 552 Kodeksu postępowania karnego, teza 11, Stan prawny: 2004.01.01). Owe realia sprawy, fakty i uwarunkowania dotyczące powodów tymczasowego aresztowania, zostały szczegółowo i przekonująco omówione w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji i których to nie jest w stanie podważyć apelacja, odwołująca się do ogólnych zasad oceny słuszności tymczasowego aresztowania. Motywy przywołane przez Sąd Okręgowy przemawiają jednoznacznie za tym, aby uznać stosowanie aresztu za słuszne i za oddaleniem wniosku co do zadośćuczynienia.

W związku z powyższym, przy niezakwestionowaniu przez skarżącego podstaw stosowania tymczasowego aresztowania, niewykazaniu, iż stosowanie tego środka następowało z naruszeniem przepisów rozdziału 28 kpk, nie sposób przychylić się do zarzutu i wniosku apelacji pełnomocnika wnioskodawcy, jak również i do jego argumentacji opartej na wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie, odwołującej się gołosłownie do konieczności uwzględnienia całokształtu okoliczności sprawy. Wskazać bowiem trzeba, iż ów prejudykat dotyczy innej instytucji, a mianowicie zatrzymania oraz innej sytuacji procesowej, w jakiej przedstawiał swoje stanowisko i argumentację przywołany Sąd, tj. spóźnienia się przez uprawnionego z dochodzeniem odszkodowania, a i oceny tego opóźnienia i zarzutu przedawnienia podniesionego przez prokuratora z punktu widzenia innych przepisów, a mianowicie tych dotyczących przedawnienia i art. 5 k.c. - zasad współżycia społecznego. Dodać należy, iż, odnośnie weryfikacji tych kwestii, to w orzecznictwie ukształtowany został sposób oceny okoliczności mających wpływ na uwzględnienie bądź odrzucenie podniesionego zarzutu przedawnienia, którego, ze względu na specyfikę zagadnień dotyczących dawności, nie można przenosić wprost na grunt weryfikacji zasadności żądania zadośćuczynienia za niesłuszne tymczasowe aresztowanie sformułowanego na podstawie art. 552§4 k.p.k., co dostrzega także i SA w Rzeszowie.

Odnośnie konieczności uwzględniania całokształtu okoliczności, to zważyć należy, iż podobne postulaty wypowiedane są przy dochodzeniu odszkodowania z tymczasowe aresztowanie tak w judykaturze jak i piśmiennictwie (zob. np. Lech K. Paprzycki, w: Komentarz aktualizowany do art. 552 Kodeksu postępowania karnego, Stan prawny: 2014.04.09). Sprowadzają się one m.in. do tez wyrażanych w przywołanej publikacji, iż: „Posłużenie się przez ustawodawcę określeniem "niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie" nie rozstrzygnęło wątpliwości istniejących w okresie obowiązywania kodeksów z 1928 r. i 1969 r. co do tego, czy owa niesłuszność tymczasowego aresztowania oceniana ma być z punktu widzenia okoliczności istniejących w chwili jego zastosowania - stosowania (ex tunc), czy też z punktu widzenia okoliczności ustalonych w prawomocnym rozstrzygnięciu w sprawie (ex nunc). Co oczywiste, nie może stanowić żadnego argumentu to, jakie powinno być w tym zakresie unormowanie ustawowe, np. przekonanie, że odszkodowanie powinien otrzymać każdy tymczasowo aresztowany, który następnie został prawomocnie uniewinniony. Trzeba się bowiem ograniczyć do analizy treści obowiązujących przepisów kodeksu. W tym zaś zakresie intencja ustawodawcy wyrażona została wystarczająco wyraźnie. Nie może budzić wątpliwości, że projektodawcy nowego kodeksu mieli pełną świadomość kontrowersji, jakie wystąpiły na tym tle na gruncie kodeksu postępowania karnego z 1969 r., a mimo to nie zdecydowano się na stwierdzenie wprost, że oceniać trzeba niesłuszność tymczasowego aresztowania z punktu widzenia ostatecznego wyniku postępowania w sprawie. Jest przy tym oczywiste, że dokonanie stosownego zapisu w rozdziale 58 nie nastęrczało żadnych trudności, zwłaszcza że w wielu europejskich ustawach znajdują takie właśnie unormowania. Skoro zaś polski ustawodawca tego nie zrobił, to nie pozostaje nic innego, jak za punkt wyjścia ustalenia niewątpliwie niesłuszności tymczasowego aresztowania przyjąć jego niesłuszność, a nawet dalej idąc - słuszność tymczasowego aresztowania. Wówczas okaże się, że trzeba dokonać oceny słuszności, niesłuszności i niewątpliwie niesłuszności tego środka zapobiegawczego od chwili jego zastosowania po raz pierwszy, przez cały czas jego stosowania, aż do ostatecznego jego uchylecia lub zmiany na środek łagodniejszy (SN I KZ 59/76, OSNKW 1976, nr 7-8, poz. 98; SN I KZ 205/80, OSPiKA 1981, z. 11, poz. 204; SN I KZ 17/83, LEX nr 21974; SN V KRN 411/86, OSNKW 1987, nr 9-10, poz. 78). Wszystko to jednak nie tylko z punktu widzenia okoliczności, które były znane, ale także tych, które powinny być znane sądowi stosującemu tymczasowe aresztowanie, gdyby czynności postępowania karnego lub te pozostające w związku z tym postępowaniem podejmowane były z należytą starannością (SN VI KZP 14/85, OSNKW 1985, nr 11-12, poz. 87). Odmienna w końcowym rezultacie postępowania sądowego ocena materiału dowodowego sama przez się nie oznacza, że tymczasowe aresztowanie było niewątpliwie niesłuszne - jak tego wymaga ustawa w art. 552 § 4 (SN III KZ 127/79, OSNPG 1979, nr 11, poz. 160).

Ustalenie "niewątpliwej niesłuszności" wymaga najpierw analizy stosowania tymczasowego aresztowania w aspekcie przepisów rozdziału 28 k.p.k., a jeżeli stosowanie tego środka zapobiegawczego nie naruszyło tych przepisów, to następnie dokonanie, przez pryzmat ostatecznego rezultatu w tej sprawie, analizy całokształtu okoliczności, aż do chwili rozstrzygnięcia wniosku o odszkodowanie przez sąd, ze szczególnym jednak uwzględnieniem okresu stosowania tymczasowego aresztowania. Sam fakt prawomocnego uniewinnienia nie ma zatem decydującego znaczenia dla przyjęcia "niewątpliwej niesłuszności" tymczasowego aresztowania. Niewątpliwie niesłuszne jest bowiem tylko takie tymczasowe aresztowanie, które spowodowało dolegliwość, jakiej oskarżony (podejrzany) nie powinien był doznać w świetle całokształtu okoliczności, a więc i ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie, w której taki środek stosowano".

Analiza uzasadnienia wyroku Sądu I instancji prowadzi do wniosku, iż Sąd Okręgowy sprostał powyższym oczekiwaniom, jak i wypełnił wskazania Sądu Apelacyjnego co do dalszego postępowania, bowiem tak w ustaleniach faktycznych, jak i rozważaniach, odniósł się zarówno do stosowania tymczasowego aresztowania w aspekcie przepisów rozdziału 28 k.p.k., jak i końcowego rozstrzygnięcia. Z uwagi na poprawność, a przy tym wnikliwość i wszechstronność ustaleń i wywodów Sądu I instancji, jak również i przy braku konkretnych zastrzeżeń sformułowanych przez skarżącego do tych kwestii, Sąd Apelacyjny nie dostrzega potrzeby ponownego ich omawiania, a za wystarczające przyjmuje odwołanie się do uwag poczynionych przez Sąd Okręgowy.

Podkreślić należy, iż tak pełnomocnik, jak i wnioskodawca w oświadczeniach, czy J. H. w swoich zeznaniach nie przedstawiają okoliczności, które skutecznie podważałyby zasadność podstaw stosowania (przedłużania) tymczasowego aresztowania, a mianowicie bezpodstawności przesłanek ogólnych i szczególnych. Jest natomiast tak, iż materiał dowodowy w pełni potwierdza owe obawy popełnienia kolejnego przestępstwa podobnego do zarzuczonego lub obawy bezprawnego wpływu na świadków w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej, do której (J. M.) wnioskodawca kierował „groźby” objęte postępowaniem, postępowaniem, w którym był stosowany areszt i jeszcze w sytuacji, kiedy we wcześniejszych postępowaniach, dotyczących m.in. znęcania, spowodowania obrażeń ciała i gróźb w stosunku do J. M., wobec wnioskodawcy był stosowany środek zapobiegawczy w postaci najpierw aresztu, a później zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej i mimo tego J. H., kierując do J. M. kolejne groźby, rażąco naruszył ów zakaz. Powoływanie się na niewinność przez wnioskodawcę jest nieskuteczne, jako że w postępowaniu o odszkodowanie za niesłuszne tymczasowe aresztowanie Sąd nie bada zasadności wyroków skazujących, które należy traktować jako ostateczne, wobec prawomocności orzeczeń pociągających wnioskodawcę do odpowiedzialności karnej. Podobnie należy ocenić i kolejne zastrzeżenia J. H. dotyczące utraty, pogorszenia się stanu zdrowia formułowane w kontekście pobytu na obserwacji sądowo-psychiatrycznej, gdyż przecież to postawa wnioskodawcy polegająca na braku zgody na badania spowodowała konieczność przedłużenia tego środka zapobiegawczego na dalszy okres.

Podkreślić należy, iż tak Sąd I instancji w procesie odszkodowawczym, jak i Sąd Rejonowy przedłużający areszt po raz ostatni słusznie przyjęły, iż przy ostatnim przedłużeniu aresztu, a także i wcześniejszych, w dalszym ciągu występowały obawy popełnienia przez J. H. umyślnego występku, którego popełnieniem zresztą wnioskodawca groził; jak i obawa mactwa, tj. bezprawnego wpływania na pokrzywdzoną J. M., wyrazem czego były też i groźby, zarzucone w postępowaniu, w którym był stosowany areszt. Za takim stanowiskiem przemawia również i to, iż do dzisiaj wnioskodawca wyraża swoje pretensje do J. M. i nie przyjmuje do wiadomości zapadnięcia wobec niego wyroków skazujących oraz wnioski z opinii biegłych psychiatrów wskazujące na ukierunkowanie podejrzanego kojarzące się z psychicznymi problemami wyzwalanymi u niego przez J. M..

Zauważyć należy, iż wprawdzie od uchylecia tymczasowego aresztowania wnioskodawca nie popełnił podobnego przestępstwa na szkodę J. M., ale są podstawy do przyjęcia, iż na taką postawę J. H. miał właśnie trafnie i słusznie stosowany areszt tymczasowy, który działał prewencyjnie nie tylko w okresie jego stosowania, ale i później, o czym zasadnie pisze Sąd I instancji i co poprawnie przyjął Sąd Rejonowy jako okoliczność przemawiającą za zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności. To trafne, jak się okazało z perspektywy kilku lat, prognozowanie Sądu Rejonowego co do wymiaru kary i skuteczności zastosowania środka probacyjnego oznacza również, iż Sąd I instancji nie pomylił się traktując wcześniej jako realną perspektywę (prawdopodobieństwo) orzeczenia kary bezwzględnej pozbawienia wolności. Takie prognozowanie przemawia za słusznością, a nie za niewątpliwą niesłusznością tymczasowego aresztowania. Odwołanie się przez Sąd Okręgowy w swoim uzasadnieniu do tych

zagadnień w ustaleniach faktycznych (s. 4) i w szerokich i przekonujących rozważaniach (od str. 7) pozwala Sądowi odwoławczemu w pełni na odrzucenie, jako gołosłownych i chybionych, twierdzeń skarżącego, iż Sąd I instancji nie przeanalizował całokształtu materiału dowodowego i okoliczności pod kątem słuszności/niesłuszności tymczasowego aresztowania J. H..

Podkreślić należy, a czego dowodzą pisemne motywy zaskarżonego wyroku, iż Sąd Okręgowy szczegółowo i wnikliwie rozważył słuszność/niesłuszność tymczasowego aresztowania w odniesieniu do każdej jego przesłanki i nie tylko z punktu widzenia podstaw jego stosowania określonych w Rozdziale 28 kpk czy ostatecznego wyniku postępowania, ale również przeanalizował jego zasadność pod jeszcze bardziej rygorystycznym kątem nakreślonym przez Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku. Mianowicie w aspekcie jego wyjątkowości, na którą zwrócił uwagę SN w sprawie II KK 8/12. Owa rzeczowa analiza doprowadziła go do słusznego wniosku sprowadzającego się do przyjęcia zawinienia J. H. co do jego stosowania, a nie tylko do przyczynienia się. Skoro Sąd I instancji temu zadaniu, postawionemu przez Sąd Apelacyjny, dotyczącemu wykazania nie tylko przyczynienia się przez J. H., ale jego zawinienia w stosowaniu i przedłużaniu tymczasowego aresztowania oraz ukazania konieczności stosowania go do dnia jego uchylenia, w pełni sprostał, czego dowodzi pisemne uzasadnienie i z którymi to tezami Sądu Okręgowego skarżący nie podejmuje rzeczowej polemiki, a i kontrola tych stwierdzeń, podjęta z urzędu przez Sąd odwoławczy, prowadzi do wniosku, iż są one zasadne, bo znajdują oparcie w materiale dowodowym i całokształcie okoliczności sprawy oraz zostały uargumentowane zgodnie z regulami zawartymi w art. 7 kpk, a i interpretacja kwestii słuszności/ niesłuszności tymczasowego aresztowania znajduje pełne oparcie w poglądach piśmiennictwa i judykatury, to taki wyrok nie może być inaczej oceniony niż jako prawidłowy i jeszcze wobec oczywistej bezpodstawności argumentacji zawartej w apelacji, należało go utrzymać w mocy na podstawie art. 437§1 kpk.

Zauważyć należy, iż analiza słuszności/niesłuszności tymczasowego aresztowania J. H. przez Sąd I instancji jest szeroka, kompleksowa, szczegółowa, wszechstronna. Dotyczy każdego postanowienia aresztowego oraz każdej przesłanki jego stosowania (przedłużenia), w tym również i okoliczności wyłączających jego stosowanie z art. 259§2 kpk. Sąd Apelacyjny w pełni podziela przekonujące wywody poparte szeroką argumentacją dotyczące tego, iż charakter czynów zarzuconych oskarżonemu, jego wcześniejsza postawa, zachowania przestępcze, w tym w szczególności uporczywość w naruszaniu różnych dóbr chronionych J. M., predyspozycje psychiczne wnioskodawcy ustalone przez biegłych psychiatrów, uzasadniały wysokie prawdopodobieństwo wymierzenia mu bezwzględnej kary pozbawienia wolności, co zresztą się stało po pierwszym rozpoznaniu sprawy. Dalej to przecież stosowanie aresztu, o czym już Sąd odwoławczy pisał wyżej, stało się skutecznym sposobem pozwalającym w trakcie trwania procesów na powstrzymanie podejrzanego przed popełnieniem kolejnych przestępstw na szkodę J. M., ale i na sprawne ich przeprowadzenie i, co jest bardzo istotne z punktu widzenia ostatecznego rozstrzygnięcia i zostało trafnie dostrzeżone i omówione przez Sąd I instancji, na zmianę jego postawy po opuszczeniu aresztu, która dała również możliwość postawienia pozytywnej prognozy kryminologicznej i orzeczenia wobec wnioskodawcy środka probacyjnego. Biorąc pod uwagę i te uwarunkowania procesowe nie sposób uznać stosowanego wobec J. H. aresztu tymczasowego w sprawie V K 68/07 jako niewątpliwie niesłusznego.

Dodać należy, iż przesądzenie powyższej kwestii sprawia, iż rozpatrywanie w tym postępowaniu zagadnienia ewentualnej rekompensaty tymczasowego aresztowania w postaci zaliczenia jego okresu na poczet kary łącznej stało się bezprzedmiotowe. Jednakże zauważyć należy, iż w wyniku zaliczenia części okresu tymczasowego aresztowania na poczet kary łącznej grzywny, w sytuacji jej wykonania przez J. H., wywołało stan, w którym kara ta niejako dwukrotnie została wykonana, w formie podstawowej (uiszczenie przez skazanego) i jako rekompensata za część tymczasowego aresztowania. Z powodu nie stwierdzenia niewątpliwie niesłuszności tymczasowego aresztowania na gruncie art. 552§4 kpk nie ma podstaw do rozwiązania tej kwestii w tym postępowaniu, niemniej jednak Sąd I instancji wykonujący wyrok co do grzywny powinien rozważyć zwrot wnioskodawcy środków wpłaconych z tego tytułu, z uwagi na zaliczenie tymczasowego aresztowania na jej poczet.

Mając wszystkie powyższe okoliczności na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w punkcie I wyroku.

Zgodnie z treścią art. 554§2 kpk koszty postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.